

SENTÈNCIA CONTRA INDEPENDENTISTES

¿Qui són els acusadors?

Josep Guia, dirigent del PSAN i militant de l'MDT, juntament amb quatre persones lligades a l'independentisme català, van ser condemnats, dimarts passat, a arrest menor i al pagament de les indemnitzacions per una agressió a un grup de militants del Grup d'Acció Valencianista —GAV— i Unió Valenciana —UV—, que embrutaven amb blau els cartells de convocatòria als actes del 25 d'Abril de l'any passat. Aquesta sentència, però, ha estat apel·lada pels acusats, que van manifestar, a l'eixida del juí, «l'extraordinària contradicció en les declaracions dels acusadors, sobretot contra Josep Guia, que cadascun d'ells va veure actuar de manera distinta, quan les proves evidencien clarament que no hi era.»

Un dia després, el PSAN va remetre un comunicat als mitjans de comunicació de la ciutat, on manifestava que el fet mateix de l'acusació s'inscrivía dins una «maniobra espanyolista del partit Unió Valenciana, amb la sol·licita col·laboració de la policia, contra els independentistes i particularment contra Josep Guia, com a dirigent del PSAN i com a vice-rector que ha dirigit l'elaboració dels Estatuts de la Universitat de València, contra la qual Unió

Una recent sentència contra l'independentisme a València trau a la llum una llarga cadena d'atemptats de signe contrari —tristament més efectius— encara sense aclarir judicialment.

Jeroni Castelló

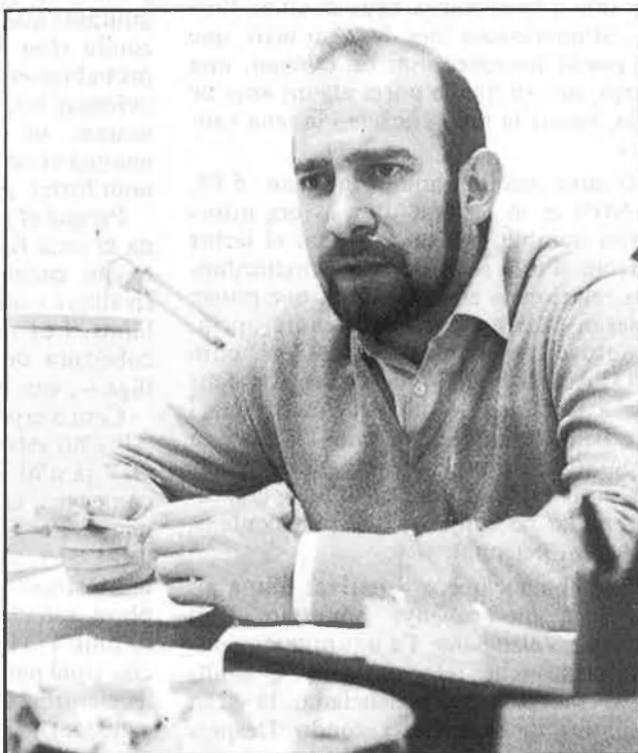

Valenciana manté una campanya constant d'atacs». Al seu torn, Josep Guia no ha volgut fer cap declaració a EL TEMPS, «si en el número s'inclou l'entrevista amb un dels acusadors».

Des de la constitució d'un claustre majoritàriament d'esquerreres i nacionalista, i des del començament del procés que ha perfilat el Bloc Progressista com la força de més pes en la Universitat de València, el qual va

continuar amb l'elecció com a rector de Ramon Lapiedra i va culminar amb l'aprovació dels nous Estatuts i la nova elecció a Claustre, on el Bloc ha tornat a guanyar aclaparadorament, certa premsa de la ciutat ha triat Josep Guia com l'enemic número u a abatre. Això, juntament amb un tractament de la realitat universitària del tot manipulada, ha provocat algunes notes als mitjans de comunicació, per part de la institució, i distintes declaracions del mateix rector, advertint d'aquesta deformació calculada, sistemàtica, a l'estil de les velles campanyes «caçacatalanistes».

Rafael Ramírez Montoliu, del GAV, comerciant i identificat en molts dels avalots antinacionalistes esdevinguts a la ciutat de València durant els darrers anys; Josep Ahuir Isarte, pintor, igualment membre del GAV i militant

Josep Guia, acusat per agressions a membres del GAV.

D'esquerra a dreta: atac contra Rosenthal, agressions del GAV contra una manifestació ecologista, anònims rebuts per l'alcalde de València i atemptat contra un cotxe amb matrícula catalana l'any 80.

del partit Unió Valenciana, i Carles Recio, protagonista d'innombrables altercats amb nacionalistes —dels quals EL TEMPS ja es va fer ressò—, també membre del GAV i d'UV, tots tres agredits unes nits abans del 25 d'Abril, constituïen l'acusació.

Segons la sentència, «no es pot desconeixer que el fet de les pintades blaves efectuades pels agredits alterava els cartells per la força, fet que van poder considerar provocatiu els agressors, per la qual cosa, admetent algun grau de culpa en els agredits, ha de disminuir-se la responsabilitat penal».

Immediatament després de fer-se pública, el col·lectiu universitari d'extrema dreta Alternativa Universitaria lliurà a la premsa una nota on mostrava: «La nostra absoluta solidaritat amb els companys agredits i la nostra vergonya com a universitaris per la inqualificable conducta de qui, ostentant tan alt càrrec en la nostra institució, no va dubtar a apallissar traïdrament companys indefensos.» Evidentment, Alternativa Universitaria no dubtava a reconèixer els militants del GAV i d'Unió Valenciana com a «companys». Els mètodes han estat els mateixos, les persones han coincidit en la majoria dels casos.

Hi ha alguns detalls, però, en tot l'afer, que criden l'atenció, perquè sempre es repeteixen amb unes característiques idèntiques. El mateix 25 d'Abril van ser agredits distints nacionalistes i un fotògraf del diari *Levante*, prop de la catedral de València, quan Acció Cultural del País Valencià intentava de celebrar la diada. Van ser-hi reconeguts alguns militants del GAV. El col·lectiu de Castelló d'Unitat del Poble Valencià va fer públic un comunicat en protesta per l'atac a al-

guns dels seus militants. Així mateix, van presentar denúncies alguns particulars i el Claustre de Professors del col·legi públic «Sanchis Guarner» d'Alaquàs, per agressions que van afectar, inclús, alguns xiquets d'aquest centre. En moltes d'aquestes denúncies es poden llegir paràgrafs del mateix estil: «Una vegada més, hem de deplorar la passivitat i el poc esperit de col·laboració de les forces de seguretat de l'estat, que tardaren bastant a acudir al lloc dels fets».

El 25 d'Abril de 1982, el del 83, el del 84 i el del 85. Cada 9 d'Octubre i cada acte que el nacionalisme ha intentat de fer efectiu a València ha trobat les mateixes amenaces, els mateixos pamflets anònims, la mateixa complicitat en la mateixa premsa, que ha arribat a qualificar grups de terroristes i agressors de les autoritats democràtiques com a «defensores de la valenciania». Els atacs a militants de partits d'esquerra i a demòcrates podrien formar un sumari més extens

que el de la colza. Poc ressò, però, ha obtingut. Tot això ha provocat comptadíssimes detencions i comptadíssimes sentències en contra. La impunitat ha estat total.

Durant la transició, Joan Fuster ha estat centre de dues bombes, una de les quals explotà i provocà destrosses en la façana de la seua casa, al carrer de Sant Josep de Sueca. Sanchis Guarner va rebre un paquet explosiu, que no arribà a esclatar, i va ser acusat per Pascual Martín Villalba, president aleshores del GAV, d'enviar-se-la ell mateix. Guarner denuncià aquests fets i Villalba va ser absolt, sense càrrecs, pel Tribunal Suprem. També van rebre bombes Josep Lluís Albina, com a president del Consell autonòmic, i Ferran Martínez Castellano,

com a alcalde de València, quan es va aprovar com a oficial la senyera sense l'actual ratlla blava. Les amenaces telefòniques, personals, per carta... els atacs contra tot allò que no entrés en els esquemes defensors de la «valenciania» s'han succeït, un darrere d'altre. L'extrema dreta ha trobat a València una excusa que en molts cercles els ha alliberats de tota mena de responsabilitats.

Des del 77, quan el 8 d'octubre va ser assassinat a Alacant Miquel Grau, militant del MCPV, mentre enganxava cartells commemoratius de la Diada, fins avui, els agressors, els qui no han permès una senyera en cap balcó de València o de l'Horta, els qui han trencat cotxes, han amenaçat i han considerat les seues com a úniques raons, emparats en sigles com FN o GAV, o en suposades entitats culturals «del regne de València», han estat poques voltes acusats. I quan això s'ha esdevingut, la justícia ha estat lenta, massa lenta... □